

HỒI 722

Thanh Lâu Tinh Cẩm

Nếu là người khác, chỉ một chút chậm trễ cũng đã mất dấu hạng cao thủ tài nghệ cao cường kinh nghiệm lão thành như An Long. An Long vì để bù đắp cho sự hạn chế hình thể của lão nên đã lợi dụng ngược đặc điểm về mặt này mà sáng tạo ra một loại thân pháp bay nhảy vô cùng đặc dị, phối hợp với Thiên Tâm Liên Hoàn của hắn, cho nên đã được xếp tên vào trong danh sách bát đại cao thủ tà đạo.

Từ Tử Lăng toàn lực triển khai thân pháp, sau mỗi lần chân khí trong người lưu chuyển hết một vòng, tốc độ của gã lại được tăng lên ít nhiều. Chỉ trong vòng vài hơi thở, tốc độ đã đề cao tới trạng thái đỉnh điểm khiến cho gã thâm thất kinh, điểm nhẹ mũi chân trên đầu tường phía tây, phóng vút lên mái nhà đang phủ đầy tuyết của một tòa nhà vòng ngoài, dưới chân sinh ra niềm kinh bám chặt, đáp lên băng tuyết trơn lúi mà vẫn không.

Lúc này An Long đã xuất hiện trên một nóc nhà góc tây bắc, Từ Tử Lăng vội vàng thụp người xuống, ẩn mình sau mái ngói. Quả nhiên An Long quay đầu ngó ra sau, gã kịp thời tránh thoát, nhưng cũng cực kỳ nguy hiểm.

Hạng cao thủ cấp bậc cổ An Long lúc nào cũng giữ trạng thái cảnh giác cao độ, chỉ cần sơ xuất một chút là bị lão phát hiện ngay.

Từ Tử Lăng thò đầu ra nhìn, An Long lại lộn một vòng, lẩn vào một ngõ hẻm.

Từ Tử Lăng thâm sinh cảm giác vi diệu, cứ như dự đoán được tương lai, không thèm đuổi bắt. Quả nhiên chỉ một lát sau, An Long lại hiện thân trên mái ngói, mắt lão liên quan sát gần xa, sau đó nhắm một căn tiệm phía đông lao đi.

Từ Tử Lăng thâm kêu nguy hiểm, đúng là gừng càng già càng cay, thủ đoạn đề phòng bị truy tung này rất đơn giản mà hữu hiệu, nếu Từ Tử Lăng sợ mất dấu lão, lập tức đuổi theo, chắc chắn đã mắc lõm.

Từ Tử Lăng không do dự nữa, phóng mình xuống con đường chợ tây vắng vẻ không một bóng người, tiếp tục đuổi theo.

oOo

Khấu Trọng định đem treo “Đại lễ” ở khuyên cửa lớn Tây Ký viên, bỗng nghe tiếng bước chân từ bên trong vọng ra.

Khấu Trọng lấy làm lạ, lễ nào dạ tiệc cử hành trong Tây Ký viên tới giờ mới tàn? Gã vừa nghĩ vừa phóng mình lên, lao qua con phố đối diện, vọt một cái đã an nhiên nằm phục bên kia mái nhà, ló đầu ra thu hết tình huống bên trong cửa lớn Tây Ký viên.

Từ lúc gã và Từ Tử Lăng xuất đạo cho đến nay, quá nửa thời gian là bị phe Mã Cát truy sát phục kích, rèn luyện lâu ngày, công phu vượt tường ẩn thân, che giấu hành tung của bọn gã đã vượt xa hạng cao thủ có tầm cỡ.

“Kẹt” một tiếng, cửa lớn mở ra, một người dắt ngựa chậm chậm bước ra, không ngờ là Vương Bá Đường, kẻ mà Trần Lạc Nhạn đã nhờ bọn gã hạ thủ.

Độc Cô Phượng sánh vai bộ dạng thân thiện nông hậu, thì thầm to nhỏ.

Khấu Trọng vận công vào đôi tai, toàn thần lắng nghe, gã vốn không có hy vọng gì nhiều, tuy nói con đường trong phường chỉ rộng bằng cỡ một phần năm Chu Tước đại nhai, nhưng do gã cách xa chỗ hai người đang đứng tới gần hai mươi trượng, tự mình biết mình, gã nào có năng lực nghe lén được.

Nào ngờ tiếng nói của Vương Bá Đường lập tức thoang thoảng vang lên như nghe gần sát: “Con Hoa Toàn xà của ta di chuyển nhanh như gió, lại độc địa vô cùng, hay nhất là trước khi cắn người sẽ không phát ra tiếng động gì cả, bảo đảm Trần Lạc Nhạn sẽ bị nó cắn, Phượng nhi có thể trả mối thù giết huynh rồi!”

Độc Cô Phượng gần giọng nói: “Lý Mật đã rơi đầu, bây giờ đến lượt con tiện nhân Trần Lạc Nhạn.”

Khấu Trọng chợt hiểu, Vương Bá Đường vì đã bán đứng Lý Mật, tự hiểu Trần Lạc Nhạn quyết không bỏ qua cho y, nên muốn mượn cừ hận của Độc Cô gia đối với Trần Lạc Nhạn, để Độc Cô Phượng hạ thủ ám hại Trần Lạc Nhạn. Như vậy y vừa có thể giành được thiện cảm của Độc Cô gia, càng có thể trừ đi mối lo trong bụng, thật là nhất cử lưỡng đắc.

Vương Bá Đường vui vẻ nói: “Không biết Phượng muội có nghĩ đến lời đề nghị của ta chưa, ta thật lòng đối với muội, trời cao có thể chứng giám.”

Độc Cô Phụng khẽ lắc đầu: "Ta còn muốn suy nghĩ thêm, cho người ta một chút thời gian nữa được không? Trời sắp sáng rồi!"

Khấu Trọng giật mình, thì ra Vương Bá Dương đang theo đuổi Độc Cô Phụng, thật khiến người ta không thể ngờ. Nhưng nghĩ kỹ lại, Vương Bá Dương làm vậy rất thông minh, chẳng những thu được cả tài lẫn sắc mà còn có thể được Lý Uyên trọng dụng nhờ mối quan hệ của nhà Độc Cô với Lý Uyên.

Vương Bá Dương trầm ngâm trong một lúc, nhẹ nhàng thốt: "Phụng muội vẫn chưa quên được tên xấu xa vừa thô bỉ vừa thích nói bậy đó ư?"

Độc Cô Phụng cả giận: "Việc của ta, không cần ngươi quản. Đừng nghĩ bọn ta không thể không có ngươi, mau cút đi cho ta!"

Nói xong phất tay áo bỏ đi.

Vương Bá Dương mặt xám ngoét, lên ngựa phóng đi chẳng nói lời nào.

Khấu Trọng trợn mắt há mồm "tên xấu xa vừa thô bỉ vừa thích nói bậy" không phải Xú thần y gã thì là ai nữa? Điều đó thật khiến cho người ta khó hiểu. Độc Cô Phụng năm xưa nói chỉ thích mỹ nam tử, sao khơi khơi lại có tình ý với Xú thần y, thật ra chuyện này là sao?

Tiếng vó ngựa vụt vang lên, Vương Bá Dương bụi tung mù mịt phi nhanh, tựa như muốn trút bỏ nỗi oán hận bị cự tuyệt trong lòng, chẳng hề quan tâm chính y đang nhiều loạn giấc ngủ của người khác.

Hai tên bộc phó đóng cửa lớn lại.

Khấu Trọng chợt nhớ chuyện Tra Kiệt yêu thầm Hỷ Nhi, nghĩ bụng nhân lúc trời chưa sáng, có thể đến chào hỏi Thanh Thanh. Nghĩ đoạn liền nhảy xuống con phố đối diện, nhắm phía Tây Kỳ viên lướt tới.

oOo

Từ Tử Lăng núp sau một thân cây lớn, như hòa mình vào bóng tối, Cảm giác linh diệu của gã đã nói cho gã biết căn tiệm trông rất bình thường có tên Hợp Xương Long này rất có

khả năng là sào huyệt trọng yếu của Ma môn, bởi bằng vào cảm giác đã khám phá sự phòng vệ ở đây nghiêm ngặt đến mức vượt ngoài ý liệu của gã.

Căn tiệm này nằm gian hai mái nằm ở ngõ sau tiệm cầm đồ Phúc Tụ lâu, vừa hay ngay vị trí góc quanh, ba mặt giáp đường, chỉ có một mặt sát tiệm lân cận. Trạm gác ngầm đều thiết lập trong tiệm, bày trí xảo diệu giám sát động tĩnh ngoài tiệm, nếu không phải gã đặc biệt lưu ý, cứ lèm nhèm lén lút tiến vào, khẳng định không thoát khỏi tai mắt của địch nhân.

Trong tiệm tối om không đèn đuốc.

Từ Tử Lăng bất giác nhớ tới hình ảnh Dương Văn Can, vì cách bố trí canh phòng cao độ ở đây rất giống với tác phong của y.

Cho đến lúc này, gã vẫn không hề nghe thấy thanh âm người trong tiệm nói chuyện, chỉ có tiếng thở khe khẽ ở chỗ gác ngầm, nói không chừng trong tiệm còn có xây một địa thất, An Long nếu trốn xuống địa thất bàn bạc với người, gã không thể nào nghe được gì cả.

Gã quyết định cứ đợi, xem An Long có bỏ đi trước khi trời sáng hay không.

oOo

Lúc Khấu Trọng đến Phong Nhã các, Hỷ Nhi vừa mới tiễn khách, cùng Thanh Thanh chuyện trò với gã ở nội đường, cứu biệt trùng phùng, đương nhiên cao hứng vô cùng. Tuy thời gian bọn họ quen biết không lâu gì, nhưng vì thuở mới quen Khấu Trọng đã từng giúp họ, cho nên quan hệ mật thiết, không nghi ngại chút nào. Cả hai biết được Âm Hiến Hạc tìm được muội tử, đều lấy làm vui cho hấn.

Thanh Thanh lấy làm lạ hỏi: "Người không phải đang lãnh đạo Thiểu Soái quân đánh nhau ở phương Nam sao? Tại sao đột nhiên lại chạy đến Trường An?"

Hỷ Nhi dâng chén trà thơm, cười yêu kiều: "Khấu gia đến đây cốt để thăm Thanh tỷ đấy!"

Khấu Trọng tiếp chén trà, cười rằng: "Trước hết ta muốn hỏi hai người một chuyện, trong ba người con của Lý Uyên, các người nghĩ ai có tư cách làm hoàng đế nhất? Đầu tiên đừng để ý tới ai là Thái tử Lý Uyên đã chỉ định."

Hỷ Nhi ngồi xuống bên kia ghế dài, hai tay nhiệt tình ôm cứng cánh tay trái của gã, “úi” một tiếng: “Khẩu gia à! Bọn này chỉ là nữ tử thanh lâu, làm sao mà biết chuyện quốc gia đại sự được?”

Thanh Thanh cũng quăn quít cánh tay bên này y hết, ngạc nhiên: “Tại sao lại hỏi một câu kỳ quái như vậy?”

Khẩu Trọng cảm thấy diễm phúc vô biên, nhưng lòng không chút tà niệm, bởi gã luôn luôn coi hai cô gái này như tử tử và muội tử.

Gã cười thốt: “Thanh lâu là nơi tin tức lưu thông dữ nhất, nam nhân hai chén lọt vào bụng là ruột gan đều móc hết cho các người xem. Phong Nhã các danh tiếng gần sát Thượng Lâm uyển, kẻ vắng lai không thiếu giới quan quyền, Lý Nguyên Cát chính là một trong số, các người miệng nói tai nghe, dù sao chắc cũng biết ít nhiều chứ.”

Hỷ Nhi nói: “Đây là vấn đề không ai dám đàm luận, gây tội với bất cứ phe nào cũng ăn không tiêu mà!”

Thanh Thanh thốt: “Mọi người tuy không dám trực tiếp đàm luận, nhưng nói về thảo luận chính trị các nơi và tình hình chiến sự Quan nội Quan ngoại, luôn luôn tiết lộ ít nhiều tâm ý, theo tử tử nghe được, đa số nghĩ Tần vương là người có tài cán nhất.”

Khẩu Trọng hân hoan: “Chính là đáp án ta muốn nghe. Trường An thành nội trong năm nay sẽ xảy ra đại biến, đây chính là nguyên nhân ta quay lại Trường An. Các người không cần sợ, ta sẽ bảo vệ các người.”

Hỷ Nhi nói: “Dẫn bọn này rời khỏi Quan trung có được không? Khẩu gia có thể thu Hỷ Nhi làm thiếp, người ta chán ngán lối sống thanh lâu quá rồi.”

Khẩu Trọng thất kinh: “Hỷ Nhi nàng còn chưa có ý trung nhân sao?”

Hỷ Nhi đôi mày khẽ nhướng: “Thanh lâu là nơi bán tình hư ý giả, thấy được tao ngộ của Thanh Thanh, Hỷ Nhi còn chưa sợ sao chứ? Thanh tử ngày đầu tiên thổ lộ tấm lòng khuyên tôi đừng để bất cứ một ai làm động chân tình, kể đến đây một hai lần đa số là phùng trường tác hứng, khách thường đến mình lại hoài nghi là thứ hư hỏng thích đêm đêm ăn chơi.”

Thanh Thanh mỉm cười: “Nếu Tiểu Trọng chịu nạp Hỷ Nhi làm thiếp, thì là phúc khí của nó đó.”

Khấu Trọng thở dài: "Có thể có mỹ thiếp động hồn như Hỷ Nhi, là phước khí của bất kỳ một nam nhân nào. Bất quá ta nghĩ hảo muội tử của ta chắc có tương lai hạnh phúc hơn nữa, Hỷ Nhi có ấn tượng gì đối với tiểu tử trẻ Tra Kiệt không?"

Hỷ Nhi ra chiều suy nghĩ, lại chậm chậm lắc đầu, tỏ ý không nhớ tới người này.

Khấu Trọng ngạc nhiên: "Không thể nào! Hắn còn nói nàng để ý tới hắn mà."

Thanh Thanh bực dọc: "Đó là kỹ xảo của thanh lâu, từ ngày Hỷ Nhi trở thành một tài nữ bán nghệ chứ không bán thân, ta đã dạy nó cách làm bất cứ người khách nào cũng thấy nó để ý đến họ. Nam nhân nào có chút thành tựu đều là như vậy, họ rất tự tin và tưởng rằng mọi nữ nhân đều không kềm lòng nổi mà quan tâm thương yêu họ. Thanh lâu chính là nơi tốt nhất dành cho họ cảm giác thỏa mãn đó, nhưng tất nhiên phải bỏ ra nhiều tiền mới mua được!"

Cõi lòng Khấu Trọng chùn xuống, thầm nhủ nếu muốn hoàn thành tâm nguyện cho Tra Kiệt thì phải tốn công, phải xem tâm ý của ông trời như thế nào đã, không thể miễn cưỡng được.

Gã cười rằng: "Nghe Thanh tử nói ta hiểu ra rồi, việc hạnh phúc suốt đời của Hỷ Nhi cứ giao cho ta, nàng là hảo muội tử của ta! Ta đã thấy nàng từ một tiểu a đầu trở thành một mỹ nhân kia mà!"

Hỷ Nhi giận dữ nói: "Khấu gia nói cứ như già lắm vậy, Khấu gia chỉ lớn hơn người ta mấy tuổi thôi!"

Khấu Trọng vội lãng sang chuyện khác, hỏi Thanh Thanh: "Hy vọng ý trung nhân của Thanh tử không phải là Lý Nguyên Cát."

Thanh Thanh lộ vẻ bực bội: "Hắn xem ta như đồ chơi, còn ta xem hắn như chỗ dựa, tử tử đã quyết tâm không lấy ai nữa, mở thanh lâu cũng được mà! Ở đây không có người sâu khổ. Tiểu Trọng đừng đi, để tử tử hầu hạ."

Khấu Trọng cười nói: "Thanh tử đừng dụ dỗ Tiểu Trọng. Tiểu đệ tự thấy không phải là người có ý chí kiên cường, nhưng Tiểu Trọng cần một tử tử hơn!"

Bất giác nhớ đến Tố Tố, lại nhớ đến Trình tẩu, nhất thời tan nát cõi lòng.

Thanh Thanh kể môi qua hôn lên má gã, dịu giọng: "Hảo đệ đệ của ta bao giờ cũng là chính nhân quân tử, có rảnh nhớ đến thăm bọn ta!"

oOo

Từ Tử Lăng chờ đợi trong bóng tối khoảng nửa canh giờ, bên trong Hợp Xương Long vẫn không có chút động tĩnh, nửa canh giờ tới là trời sáng, gã sợ bọn Khấu Trọng lo lắng, lại nghĩ sau này thời gian còn dài, chỉ cần Hợp Xương Long chính là một trong những sào huyệt của Ma môn, gã sẽ có cách tìm ra bí mật.

Nghĩ đến đó gã vội vàng bỏ đi.

Đến gần Dục Mã kiều, nơi khu rừng bên bờ phía tây của kênh Vĩnh An, gã chợt nảy sinh cảm ứng.

Từ Tử Lăng không khỏi thán than, ngừng bước đứng yên, từ từ xoay người lại, chuẩn bị trả giá đắt may rủi khó lường cho việc theo dõi nhân vật nguy hiểm như An Long. Chợt thấy Thạch Chi Hiền tựa ma thần từ trong Tu la địa ngục hắc ám đi vào nhân gian, hiện thân từ trong một góc tối, bước xăm xăm về phía gã.

Thạch Chi Hiền thần sắc rất bình thản, chấp tay sau lưng thốt: "Tử Lăng hãy theo ta!"

oOo

Khấu Trọng về đến bảo khố, Hầu Hi Bạch và Bạt Phong Hàn ngồi trong Bình khí khố, lấy rượu hòm làm giường, say sưa tìm mộng, lại không thấy Từ Tử Lăng đâu.

Đang lúc lo lắng, Bạt Phong Hàn thức dậy, đến ngồi xuống bên cạnh gã, hỏi: "Tử Lăng vẫn chưa về sao?"

Khấu Trọng chép miệng: "Lẽ ra gã về sớm hơn ta, không lẽ đã đụng phải Thạch Chi Hiền rồi? Trong thành Trường An, chỉ có họ Thạch mới có tư cách khiến gã không thể trở về, những người khác cho dù là Phó Dịch Lâm cũng không thể làm được."

Bạt Phong Hàn an ủi: "Lão Thạch có mối quan hệ đặc biệt với gã, chắc sẽ không hại Tử Lăng, giả sử hai người thật sự gặp nhau, bọn ta sẽ có cơ hội dò rõ tâm ý của Thạch Chi Hiền."

Khấu Trọng lắc đầu: "Dựa vào võ công bây giờ của Tử Lăng, dù cho Thạch Chi Hiền có ý muốn giết gã cũng không phải chuyện dễ. Hơn nữa đôi bên đều phải giữ bí mật, nếu kinh

động đến Đường quân thì cũng khó có cơ hội thoát thân, ta không mấy lo lắng cho sự an toàn của Tử Lăng. Điều đáng lo nhất là Thạch Chi Hiền nhìn thấy đại kế của bọn ta, như vậy mới là hồng bet.”

Bạt Phong Hàn nở nụ cười tự tin, bình thần thốt: “Từ sau trận chiến Lạc Dương, Bạt Phong Hàn ta không sợ bất cứ ai nữa, kể cả Thạch Chi Hiền và Tất Huyền. Thực ra cả người và ta đều học hỏi được nhiều điều trong trận chiến này, ta cũng không rõ tình hình của Tử Lăng lắm, chắc chắn đao pháp của Thiệu soái người đã đến mức đẳng phong tạo cực.”

Khấu Trọng cười khổ: “Ta tiếc không thể thay Lăng thiếu gia đối phó với lão Thạch, nhưng ta biết Lăng thiếu gia hợp hơn ta, bởi gã hiểu lão Thạch hơn bất cứ ai hết.”

Bạt Phong Hàn nói: “Ta cũng không lo lắng lắm cho Tử Lăng, bởi ta tin tưởng gã hết mình. Ta có một chuyện mãi cho đến giờ vẫn chưa hiểu, tại sao Tống Khuyết lại không chịu đánh đến đao thứ chín trong cuộc chiến với Ninh Đạo Kỳ? Nếu là ta, chuyện này sẽ không xảy ra.”

Khấu Trọng nói: “Chỗ then chốt là Tống Khuyết là người đại trí đại dũng! Ta không có ý nói Bạt huynh không phải là người như thế, mà là Tống Khuyết suy nghĩ cho con dân Trung thổ, không thể không đắn đo hậu quả nghiêm trọng lưỡng bại câu thương. Khi Ninh Đạo Kỳ chặn đến đao thứ tám, đã từng sử dụng một chiêu tuyệt luân, đó là cố ý đọc sót ba câu trong ngụ ngôn Trang Tử ‘chạy nhanh không ngừng, tưởng rằng mình chậm, kiệt sức mà chết’, vừa hay đỡ được một đao thần không biết quỷ không hay của Tống Khuyết, trong đó hàm chứa ý nghĩa huyền diệu lại thêm huyền diệu, khiến cho Tống Khuyết biết được Ninh Đạo Kỳ có đủ sức cùng đồng quy ư tận với ông. Mà ba câu nói bị sót này có ý nghĩa nhắc nhở Tống Khuyết, ngầm chỉ ra rằng nếu cùng dắt nhau xuống suối vàng cũng chẳng có ý nghĩa gì, như người ghét sợ bóng mình nên chạy cho đến chết.”

Bạt Phong Hàn gật đầu nói: “Nói cho cùng Tống Khuyết chịu ngừng tay là vì Hán thống, ông ta chịu ủng hộ Lý Thế Dân cũng là cùng một nguyên nhân, song cũng chỉ có người vượt qua khỏi sự thắng bại như Tống Khuyết mới biết kèm ngựa lại trước vực sâu, ta đã học được một bài học rất quý giá từ hành động này của ông ta.”

Khấu Trọng nói: “Dẫu sao nhạc phụ tương lai của ta vẫn là một đại gia binh pháp chiến lược, ông không màng đến sự quyết chiến được mất giữa hai người.”

Bạt Phong Hàn nói: “Ninh Đạo Kỳ rốt cuộc cũng là Ninh Đạo Kỳ, nếu ông ta trực tiếp nói ba câu đó ra cho Tống Khuyết nghe, chắc chắn sẽ không làm Tống Khuyết hiểu ra thiên cơ ẩn giấu. À này, sau khi Tử Lăng về, bọn ta làm gì nữa?”

Khấu Trọng ôm đầu nói: “Phải xem thử Tử Lăng có gặp Thạch Chi Hiền thật không?”

oOo

Từ Tử Lăng theo Thạch Chi Hiền vào một trạch viện nhỏ không có gì đáng để ý tới ở làng Tấn Xương thuộc thành nam.

Thạch Chi Hiền đích thân rót trà mời khách, chẳng hề có địch ý, ít nhất bề ngoài là như thế.

Từ Tử Lăng nhấp ngụm trà, nhìn Thạch Chi Hiền thần nhiên ngồi xuống bên cạnh, nhin không được nghi vấn bao năm ứ nghẹn trong bụng, trầm giọng hỏi: “Có phải Tà Hiền Đình và Tiểu Uyển đã táng mạng dưới tay Tà vương không?”

Thạch Chi Hiền nhíu mày: “Có phải người muốn nói đến đôi nam nữ đánh xe đó không?”

Từ Tử Lăng gật đầu.

Thạch Chi Hiền mỉm cười đáp: “Hôm nay ta phá lệ trả lời câu hỏi của người, nhưng lần sau thì không có nữa. Có thể người chưa bao giờ ngờ tới, nhưng Thạch Chi Hiền ta không bao giờ vì nổi giận mà giết người.”

Từ Tử Lăng vẫn chưa hết ngờ vực, hỏi: “Nhưng lúc đó Tà vương ông... ài!”

Thạch Chi Hiền thần nhiên thốt: “Thật ra bọn chúng giúp cho người và Khấu Trọng thoát được một kiếp nạn, khi ta chặn xe ngựa dừng lại, tên tiểu tử trẻ đó vì để bảo vệ tiểu tynh nhân mà nhảy xuống xe liều mạng với ta, khiến ta nhớ tới Tú Tâm, lập tức chán nản chẳng muốn giết chóc gì hết. Ta chịu nói với người sự thực này là không muốn động thủ với người, có lợi cho phần đồ Dương Hư Ngạn và Triệu Đức Ngôn.”

Từ Tử Lăng cuối cùng đã buông được tâm sự, thâm thở phào một hơi.

Thạch Chi Hiền lại nhú mày hỏi: "Tại sao Tử Lăng mạo hiểm đến Trường An? Bây giờ người có cơ hội lớn nhất để thống nhất thiên hạ không còn là Lý Uyên nữa, mà là người huynh đệ Khấu Trọng của ngươi."

Từ Tử Lăng thầm kêu khổ, nếu là người khác gã đã có thể nói dối cho qua, đối phương lại là Thạch Chi Hiền, muốn tìm một lý do cho y tin tưởng không nghi ngờ gì hết còn khó hơn cả lên trời, nhưng gã lại không thể không đáp.

Ý nghĩ xoay chuyển như điện chớp, gã đi thẳng vào đề: "Bọn ta định dùng lại thân phận Tư Đồ Phúc Vinh để đối phó với Hương Quý, Tà vương không vạch trần bọn ta đấy chứ?"

Thạch Chi Hiền ngạc nhiên: "Sao Khấu Trọng lại làm chuyện vặt vãnh này, Tống Khuyết chịu để cho gã nặng nhẹ bất phân vậy sao?"

Từ Tử Lăng thấy không ổn, tiu nghỉu thốt: "Tà vương có thể nể mặt Thanh Tuyền, đừng hỏi chuyện của bọn ta không?"

Thạch Chi Hiền bình tĩnh đáp: "Ngươi đưa Thanh Tuyền ra chèn ép ta, ngươi bảo người làm cha như ta phải làm sao? Có phải hành động của các ngươi nhắm vào ta không?"

Từ Tử Lăng chợt dạ, thầm nhủ quả nhiên không giấu được lão.

Đột nhiên gã cảm thấy mọi việc không nằm trong tay mình nữa. Nếu không thể giết Thạch Chi Hiền, sau này bọn gã sẽ bị họ Thạch dắt mũi.

- o O o -